

Το Δίκτυο “Ανυπότακτων Γονιών” συμμετέχει στις εκλογές, την Δευτέρα 29 Μάη από τις 9.00 έως 21.00, της Ομοσπονδίας Ενώσεων Γονέων και Κηδεμόνων Αττικής, που θα διεξαχθούν στην Αίθουσα Λογιστών Κάνιγγος 27.

Την Κυριακή 21 Μάη πραγματοποιήθηκε το εκλογοαπολογιστικό συνέδριο της Ομοσπονδίας, στην οποία υπήρξε αποφασιστική και μαζική παρέμβαση του Δικτύου “Ανυπότακτων Γονιών”.

Οι “Ανυπότακτοι Γονείς” κατέθεσαν προς συζήτηση σχέδιο απόφασης για τα κρίσιμα ζητήματα του κινήματος Παιδείας σήμερα.

Το Συνέδριο της Ομοσπονδίας επίσης υιοθέτησε ψήφισμα συμπαράστασης στο Δίκτυο Σπάρτακος και τον αγωνιστή Νίκο Αργυρίου.

Το επόμενο διάστημα οι Ανυπότακτοι Γονείς θα εντείνουν την δράση τους με στόχο την ανατροπή της αντιδραστικής πολιτικής κυβέρνησης ΕΕ και ΔΝΤ στην Παιδεία, με άμεσο στόχο το τσάκισμα του επερχόμενου κυβερνητικού νομοσχεδίου για τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και το σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΩΝ ΓΟΝΙΩΝ

*“Δεν είμαστε εμείς εκείνοι που θα φέρουν το φως.
Είμαστε όμως εκείνοι που θα θυμίζουμε πάντα
πως το σκοτάδι δεν είναι μόνο και ανίκητο”*

Σε ποια περίοδο βρισκόμαστε;

Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι νέοι και τα λαϊκά στρώματα βρίσκονται πλέον αντιμέτωποι με ένα εδραιωμένο-εμπεδωμένο καθεστώς μόνιμης σφαγής των δικαιωμάτων, των αναγκών και

των ελευθεριών τους. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ συνεχίζει αταλάντευτα την εφαρμογή μιας αντιλαϊκής πολιτικής.

Δεν πρόκειται για μια κυβέρνηση «που δεν θέλει, αλλά εφαρμόζει», «που στεναχωριέται γι' αυτά που ψηφίζει».

Η επίθεση θα συνεχιστεί σε όλα τα μέτωπα. Στα οικονομικά (κατασχέσεις, πλειστηριασμοί, φορολογική αφαίμαξη, ακρίβεια, με πολύ πιθανά και νέα μέτρα ενόψει της «αξιολόγησης».

Στην παιδεία, με την αντεκπαιδευτική μεταρρύθμιση.

Στη συνέχιση των ιδιωτικοποιήσεων και το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου, όπου σημειωτέον σε όποια ΔΕΚΟ ή άλλη επιχείρηση πωλείται δεν θα ισχύουν οι ισχύουσες συμβάσεις και η μονιμότητα.

Στην προώθηση της εμπορευματοποίησης της Υγείας.

Στην καταστροφή μικρομεσαίων στρωμάτων της πόλης και μικροαγροτών και πάνω από όλα με τη νέα αντεργατική τομή που θα επιχειρηθεί (εργασιακό, κ.α.).

Ο στόχος είναι να: «ολοκληρώσουμε τη διαδικασία δημοσιονομικής προσαρμογής, εξασφαλίζοντας κοινωνική συναίνεση στις αναγκαίες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις, που είναι κοινός τόπος με τους εταίρους του ΣΕΒ, της ΕΕ και του ΟΟΣΑ – ΔΝΤ και τις εργαλειοθήκες τους και χωρίς να γκρεμιστεί ό,τι θετικό έγινε το προηγούμενο διάστημα»,

(Δελτίο Τύπου κυβέρνησης μετά τη συνάντηση Τσίπρα – Μέρκελ).

Αυτό σημαίνει χωρίς μονομερείς ενέργειες – που δεν θα έχουν δηλαδή τη συμφωνία τους – ευθυγραμμισμένοι με τις δεσμεύσεις στην ΕΕ, για ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς, πρωτογενές πλεόνασμα, αξιολόγηση και εποπτεία.

Επίσης ενώ στην περιοχή μας πυκνώνουν τα σύννεφα του πολέμου και συμπλέκεται βαθύτερα η πολιτικό-στρατιωτική συνεργασία NATO-ΕΕ (φύλαξη συνόρων κ.α.).

Η κυβέρνηση συνασπίζεται απόλυτα με τους «εταίρους» στο NATO και την Ε.Ε. στοχοποιώντας τις “ασύμμετρες απειλές” (μετανάστες, κοινωνικά κινήματα), διατηρεί τον φράχτη στον Έβρο, ζητάει πιστή εφαρμογή της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας.

«Σε μια κοινωνία που στηρίζεται στην εκμετάλλευση, τα παιδιά ξεχωρίζονται, όπως και οι μεγάλοι, σε δύο κατηγορίες, σ' εκείνα που πρόκειται να αποτελέσουν τη συνέχεια της κυρίαρχης τάξης και σ' εκείνα που πρόκειται να αποτελέσουν το μεγάλο στρατό της δουλειάς που δεν πληρώνεται όλη.»

Δημήτρης Γληνός

Τι συμβαίνει στην εκπαίδευση, γιατί και για τα συμφέροντα ποιών;

Βαδίζοντας στα οκτώ χρόνια μέσα στην έρημο των μνημονίων μετράμε πάνω από 50.000 εκπαιδευτικούς λιγότερους, 1200 σχολεία συγχωνευμένα, εκτός όσων καταργήθηκαν, από την εποχή της κ. Διαμαντοπούλου και μετά, το πέρασμα των Κτηριακών Υποδομών στο υπερταμείο ιδιωτικοποιήσεων κλπ. Η περικοπή των επιχορηγήσεων των σχολείων από τον Κ.Π. περίπου 60% τα τελευταία χρόνια, έχουν ως αποτέλεσμα να μην μπορούν, να ανταπεξέλθουν στα βασικά λειτουργικά τους έξοδα ή να καταφεύγουν στην συνδρομή των γονέων των μαθητών και όχι μόνο. Σα να μην έφταναν αυτά η κυβέρνηση με εγκύκλιο φέρνει νέα μείωση των εσόδων λειτουργίας των σχολικών επιτροπών με τη φορολόγηση 29%. των

Η ηγεσία του υπουργείου Παιδείας επί των ημερών του ΣΥΡΙΖΑ, βαδίζοντας στα χνάρια των προκατόχων της, επιβάλλει μέτρα μνημονιακής κοπής και έμπνευσης για να «περιορίσει» τα δραματικά κενά που παράγει το καθεστώς της διαρκούς αδιοριστίας. Το υπουργείο Παιδείας, εφαρμόζει κάθε είδους μέτρα (υπεύθυνοι εργαστηρίων, αύξηση μαθητών στα τμήματα, κλείσιμο ολιγομελών τμημάτων σε ΕΠΑΛ και ΓΕΛ, κατάργηση ουσιαστικά των επιπέδων στα Αγγλικά, υπερμεγέθη τμήματα για β' ξένη γλώσσα, συνέχιση του απαράδεκτου καθεστώτος αγοράς ξενόγλωσσων βιβλίων στα Λύκεια κλπ) που βάζουν ευθέως ενάντια στο δημόσιο σχολείο τη μόρφωση των παιδιών. Οι πολλαπλές μετακινήσεις εκπαιδευτικών από σχολείο σε σχολείο διαλύει την παιδαγωγική λειτουργία του σχολείου αφού το σταθερό προσωπικό στο σχολείο μειώνεται με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τις παιδαγωγικές σχέσεις που πρέπει να αναπτύσσονται στο σχολείο. Η δημόσια εκπαίδευση κουτσουρεύεται ακόμη περισσότερο στο όνομα των δημοσιονομικών στόχων.

Το Δημόσιο σχολείο στη δίνη του μνημονιακού κυκλώνα

Η ηγεσία του υπουργείου Παιδείας μεθοδεύει εν κρυπτώ τις σαρωτικές αλλαγές που αφορούν το σύνολο της εκπαίδευσης από την πρωτοβάθμια ως την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Στόχος της πολιτικής ηγεσίας είναι η αντιδραστική αλλαγή του χάρτη της εκπαίδευσης έτσι που να εναρμονίζεται με τα λεγόμενα «ευρωπαϊκά πρότυπα».

Το διαβόητο «πόρισμα Λιάκου» της επιτροπής του Εθνικού Διαλόγου που έστησε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ για να νομιμοποιήσει την πολιτική αυτή, επανέρχεται τώρα μέσω της πρόσφατης πρότασης του ΙΕΠ. Η νέα κυβερνητική πρόταση, η οποία παρουσιάζεται μέσω του ΙΕΠ, πίσω από γενικόλογες και θολές διατυπώσεις διατηρεί αναλλοίωτη τη φιλοσοφία και το περιεχόμενο της πολιτικής του υπουργείου Παιδείας και των κατευθύνσεων που υπαγορεύουν ΕΕ και ΟΟΣΑ.

Οι στόχοι της πολιτικής της κυβέρνησης και του υπουργείου Παιδείας συνοψίζονται στα εξής:

- 1.** Η αναμόρφωση της ενδιάμεσης βαθμίδας του Γυμνασίου προεκτείνοντας τη μέχρι και την Α' Λυκείου. Όπως άλλωστε χαρακτηριστικά αναφέρεται και στο σχέδιο του ΙΕΠ στην Α' Λυκείου «ολοκληρώνεται η υποχρεωτική εκπαίδευση» ενώ προβλέπεται «κοινός κορμός μαθημάτων σε ΓΕΛ και ΕΠΑΛ».
- 2.** Η δημιουργία μιας ιδιαίτερης και «αριστοκρατικής» βαθμίδας εντός του Λυκείου, που περιλαμβάνει τις δύο τελευταίες τάξεις. Οι διακηρύξεις του υπουργείου Παιδείας για την υποτιθέμενη «ανάκτηση του Λυκείου» αποδεικνύονται κενές περιεχόμενου. Για μια ακόμα φορά η Γ' Λυκείου μετατρέπεται και επισήμως σε έτος «προετοιμασίας για την Τριτοβάθμια εκπαίδευση».
- 3.** Η δημιουργία νέων εξεταστικών πλεγμάτων που θα ξεκινούν από την Α' τάξη του Λυκείου που οδηγούν ακόμα λιγότερα παιδιά στην απόκτηση του απολυτήριου. Μπορεί ο υπουργός Παιδείας να διατείνεται πως βάζει τέλος στις πανελλαδικές εξετάσεις, στην πραγματικότητα όμως προτίθεται να τις επιβάλλει σε όλες τις τάξεις του Λυκείου.
- 4.** Η αναδιάρθρωση και ο κατακερματισμός των αναλυτικών προγραμμάτων σπουδών. Το σχέδιο που καταστρώνει το υπουργείο Παιδείας περιορίζει δραστικά τον αριθμό των μαθημάτων. Ο περιορισμός αυτός διευρύνεται ακόμα περισσότερο στην Γ' Λυκείου, αφού σύμφωνα με το σχέδιο «στην τελευταία τάξη του Λυκείου τα υποχρεωτικά μαθήματα είναι εξαιρετικά περιορισμένα». Αυτό το γεγονός σε συνδυασμό με τη διεύρυνση των μαθημάτων επιλογής, οδηγεί αντικειμενικά στα λεγόμενα «ατομικά προγράμματα σπουδών»,

μετατρέποντας το απολυτήριο σε ένα ατελείωτο ατομικό προσοντολόγιο.

Τα μέτρα που έχει υλοποιήσει μέχρι τώρα το υπουργείο Παιδείας (δημιουργικές εργασίες, θεματικές εβδομάδες, περικοπές – περιορισμός των αναλυτικών προγραμμάτων στα Γυμνάσια κλπ) αποτελούν τμήματα που συνθέτουν την πολιτική που προτίθεται να εφαρμόσει το υπουργείο Παιδείας.

Η επαγγελματική εκπαίδευση αντιμέτωπη με τις αρπακτικές διαθέσεις της εργοδοσίας

Η φετινή χρονιά βρίσκει τα ΕΠΑΛ αντιμέτωπα με πολλαπλά προβλήματα έχοντας σαν βασική αιχμή την εφαρμογή της μαθητείας. Η πολιτική του υπουργείου Παιδείας, οδήγησε στο δραματικό περιορισμό τομέων και ειδικοτήτων σε πολλά ΕΠΑΛ της χώρας, με συνέπεια την εκδίωξη πολλών μαθητών προς αναζήτηση άλλου σχολείου για να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους. Ταυτόχρονα το υπουργείο Παιδείας προχωρά στα μισά της χρονιάς σε μια πρωτοφανή κίνηση υλοποιώντας έναν ιδιότυπο αυτόματο «κόφτη» τμημάτων. Υποχρεώνει τους Συλλόγους Διδασκόντων να χαρακτηρίσουν τη φοίτηση των μαθητών προκαταβολικά και πριν ακόμα ολοκληρωθούν οι σπουδές των.

Στόχος τους είναι ο ακόμα μεγαλύτερος περιορισμός των τμημάτων, των τομέων και των ειδικοτήτων τόσο για τη φετινή χρονιά όσο και πολύ περισσότερο για την επόμενη. Δημιουργεί νέα πλεονάσματα εκπαιδευτικών.

Την ίδια στιγμή μπαίνει σε εφαρμογή με γενικευμένα χαρακτηριστικά η κακόφημη μαθητεία. Η ηγεσία του υπουργείου Παιδείας προχωρά στην υλοποίηση του μέτρου της μαθητείας διατηρώντας επί της ουσίας ακέραιο ολόκληρο το πλαίσιο της πολιτικής του Αρβανιτόπουλου από την εποχή της διακυβέρνησης ΝΔ.

Τα προγράμματα μαθητείας είναι πλήρως εναρμονισμένα και ευθυγραμμισμένα με τις επιταγές της ΕΕ για ανακύκλωση της ανεργίας

Άλλωστε δεν είναι τυχαίο και δεν το κρύβουν ούτε τα στελέχη του υπουργείου Παιδείας ότι χρηματοδοτούνται ευθέως και μέσω του ΕΣΠΑ από την ίδια την ΕΕ.

Η περσινή εγκύκλιος Φίλη για τον «Ενιαίου τύπου ολοήμερο δημοτικό σχολείο» φτιάχνει ένα σχολείο κομμένο και ραμμένο στα μέτρα των μνημονιακών περιορισμών.

Στα ολοήμερα τμήματα αντί να υπάρχει ένας σταθερός δάσκαλος, που να στηρίζει και να οργανώνει τη λειτουργία του, υπάρχει συνεχής εναλλαγή τους, αφού καταργήθηκε ο

δάσκαλος του ολοήμερου στο όνομα «εξοικονόμησης εκπαιδευτικού προσωπικού». Έτσι το ολοήμερο έχει μετατραπεί ουσιαστικά σε «παιδοφυλακτήριο».

Το ωρολόγιο πρόγραμμα έχει μετατραπεί στην κυριολεξία σε «χυλό», αφού σε κάθε σχολείο τα αντικείμενα διδάσκονται ανάλογα με το προσωπικό που διαθέτει, με πολύ περισσότερους εκπαιδευτικούς από ότι παλιότερα να τρέχουν από δύο μέχρι και σε οχτώ(!) σχολεία για να καλύπτουν το ωράριό τους, που σημαίνει ότι οι εκπαιδευτικοί αυτοί δεν μπορούν να έχουν ουσιαστική παιδαγωγική σχέση με τους μαθητές τους. Μειώθηκαν ώρες μαθημάτων και κόπηκαν αντικείμενα, όπως η Θεατρική Αγωγή και η Ευέλικτη Ζώνη στις Ε και Στ τάξεις.

Όσο για τις αλλαγές στην ειδική αγωγή, που ψηφίστηκαν στον πρόσφατο νόμο «σκούπα», θα είναι πρακτικά αδύνατη η μείωση του αριθμού των μαθητών στα τμήματα που έχουν παιδιά με μαθησιακές δυσκολίες και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες, αφού για να μειωθεί ο αριθμός των μαθητών ενός τμήματος με 25 παιδιά θα πρέπει να έχει 2 παιδιά με αυτισμό ή 5 (!) μαθητές με δυσλεξία! Ταυτόχρονα, χιλιάδες είναι τα αιτήματα γονιών για παράλληλη στήριξη που δεν έχουν ικανοποιηθεί, πολλοί γονείς πληρώνουν από την τσέπη τους για ιδιωτική παράλληλη, ενώ σε πολλές περιπτώσεις ένας εκπαιδευτικός καλύπτει από δύο μέχρι τέσσερις μαθητές.

Τα νηπιαγωγεία συγχωνεύονται ή κλείνουν. Ο ελάχιστος αριθμός νηπίων για να λειτουργεί ένα τμήμα είναι 14 αντί για 7. Οπότε αυξάνεται ο αριθμός των νηπίων ανά τμήμα σε βάρος της παιδαγωγικής δουλειάς αλλά και της ασφάλειάς τους. Αυτονομεί την απογευματινή λειτουργία (ολοήμερο) και τη μειώνει σε 1 τρίωρο αντί 4ωρο με 1 εκπαιδευτικό που δε θα συμπληρώνει ωράριο (ανοίγει την πόρτα σε προσλήψεις μειωμένου ωραρίου άρα και μισθού ή σε ιδιωτικοποίηση της απογευματινής βάρδιας ή ακόμα σε προσλήψεις από τον ΟΑΕΔ για τα κέντρα δημιουργικής απασχόλησης των δήμων).

Ο αυτόματος κόφτης λειτουργεί και στα νηπιαγωγεία. Κάθε μήνα αναφέρονται οι μεταβολές φοίτησης π.χ. αν φύγουν δύο νήπια κι ο αριθμός μειώνεται από 15 σε 13 τότε το τμήμα πιθανά να σπάσει και να μοιραστούν τα παιδιά σε γειτονικά νηπιαγωγεία.

Το πρόβλημα στα νησιά και στην επαρχία διογκώνεται κάνοντας σχεδόν αδύνατη την παραμονή νέων ζευγαριών με παιδιά σε προσχολική και σχολική ηλικία σε περιοχές απομακρυσμένες από τα αστικά κέντρα.

Τα τελευταία χρόνια έχουμε μόνιμες απολύσεις ελαστικά εργαζόμενων και έχουνε χαθεί 10.000 θέσεις εργασίας. Η εξαθλίωση του ελαστικά εργαζόμενου εκπαιδευτικού που

περιμένει μήπως τον «φωνάξουν», που τον έστυψαν τα προηγούμενα χρόνια στο κυνήγι των μορίων, στην περιπλάνηση στα πιο απομακρυσμένα μέρη, στην αγωνία να μαζέψει ένσημα για να πάρει το ταμείο ανεργίας, που δεν ξέρει πού ανήκει, στη Ρόδο φέτος την Ήπειρο του χρόνου και ίσως και πουθενά.

Η εποχή των μνημονίων στην εκπαίδευση μέχρι τώρα, έχει στοιχίσει σε ουσία την κατάσταση που αντιμετωπίζουμε καθημερινά, μιας εκπαίδευσης υπό υλική και αξιακή κατάρρευση. Το περίφημο νέο Σχολείο της απόρριψης και της τζάμπα εργασίας – μαθητείας, οι νόμοι πολλαπλής αξιολόγησης (εσωτερική – εξωτερική, εκπαιδευτικού – σχολείου – μαθητή), δράσεις επιχειρηματικότητας, my school, πειθαρχικό κλπ
Κι όλα αυτά σε μια νεολαία που στενάζει, ψάχνει, ασκείται στη δουλειά ή φεύγει μετανάστρια

Το φανερώνουν τα ποσοστά πρόωρης σχολικής εγκατάλειψης:

6,5% Γυμνάσια,

2,3% Γενικά Λύκεια και

21,5% ΤΕΕ

(στοιχεία ΕΠ Ανάπτυξη Ανθρώπινου Δυναμικού, Εκπαίδευση και Δια Βίου Μάθηση 2014 – 2020)

Νέοι 18-24 ετών που βρίσκονται σε κίνδυνο φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού.

Σε 48,3% (το 2012) από 31,6% το 2009 έφτασε το ποσοστό στην Ελλάδα (έναντι 31,5% για την ΕΕ των 27 το 2012).

Το ποσοστό αυτό (40,3%) είναι κατά 9,3 ποσοστιαίες μονάδες υψηλότερο από το αντίστοιχο ποσοστό του συνολικού πληθυσμού. Στοιχεία της δειγματοληπτικής Έρευνας Εισοδήματος και Συνθηκών Διαβίωσης των Νοικοκυριών

Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, το β' τρίμηνο του 2013, το 12,09% των νέων ηλικίας 15-19 ετών (66.484), το 33,55% (173.207) ηλικίας 20-24 ετών και το 43,41% (289.547) ηλικίας 25 – 29 ετών, βρίσκονταν εκτός δομών Εκπαίδευσης, Κατάρτισης ή Μαθητείας.

ΟΟΣΑ και Pisa οι δύο όψεις του ίδιου νεοφιλελεύθερου σχεδίου για την εκπαίδευση της εποχής των μνημονίων

Πρόσφατα προβλήθηκε πολύ η αξιολόγηση που έκανε το πρόγραμμα Pisa για την εκπαίδευση. Εννοείται ότι έβγαλε «άχρηστους τους έλληνες μαθητές, χωρίς δεξιότητες για την καθημερινή ζωή κλπ.

Να δούμε όμως τι είναι αυτό το πρόγραμμα και τι εξυπηρετεί; Το πρόγραμμα αξιολογεί δείγμα 15χρονων μαθητών από 72 χώρες και τους κατατάσσει σε σειρά επιτυχίας με κριτήριο ένα «εξεταστικό παράδειγμα» παγκόσμιας εμβέλειας που δεν λαμβάνει υπόψιν του ούτε τα σχολικά προγράμματα των μαθητών, ούτε, βέβαια, τις ιδιαίτερες οικονομικοκοινωνικές συνθήκες των χωρών-μελών. Εννοείται ότι την «ταμπακέρα» την πληρώνουν οι χώρες μέλη του προγράμματος, (τους πληρώνουμε για να βγάλουν «άχρηστους» τους μαθητές μας).

Είναι φανερό ότι όπως οι εργαλειοθήκες του ΟΟΣΑ έτσι και οι εξετάσεις του Pisa (κάθε τρία χρόνια) στοχεύουν σε μια προσπάθεια ομογενοποίησης της εκπαίδευσης των χωρών σε παγκόσμια κλίμακα με κριτήρια τους στόχους του καπιταλισμού παγκόσμια. Ο ΟΟΣΑ και το Pisa προωθούν ένα οικουμενικό αξιολογικό «παράδειγμα» με εξωτερικούς «αντικειμενικούς» εμπειρογνώμονες και ομάδες ειδικών που στοχεύουν στην επιβολή ενός κυρίαρχου «ερευνητικού-αξιολογικού παραδείγματος».

Ο καπιταλισμός αντιμετωπίζει καθαρά την εκπαίδευση σαν εμπόρευμα, παραμερίζοντας κάθε ίχνος δημόσιου-κοινωνικού χαρακτήρα. Την εντάσσει στο πλαίσιο του κέρδους, του ανταγωνισμού, της επίτευξης στόχων ως αληθινή επιχείρηση. Συνεπώς εισάγει τις έννοιες της αξιολόγησης σ αυτήν την κατεύθυνση: το εκπαιδευτικό έργο που μετατρέπεται σε προϊόν προς πώληση πρέπει να υπηρετεί την αγορά και τα προσόντα και τις δεξιότητες που αυτή επιθυμεί για τους εργαζόμενους όπως αυτή τους θέλει.

Εξαιρετικά εξειδικευμένους ώστε να είναι αναλώσιμοι, με ελαστικές σχέσεις εργασίας, υποταγμένους και εξαρτημένους ώστε να ανέχονται τις κακές εργασιακές συνθήκες.

Η ολοκληρωμένη και ολόπλευρη μόρφωση που απελευθερώνει τον άνθρωπο δεν εντάσσεται σ αυτό το σχέδιο διότι δεν εξυπηρετεί.

Στην παραπάνω προσπάθεια του καπιταλιστικού συστήματος πρωτοστατούν υπερεθνικοί οργανισμοί όπως ο ΟΟΣΑ με τις «συμβουλευτικές του εκθέσεις», ο οποίος πουλάει εμπειρογνωμοσύνη. Οι βασικοί ιδεολογικοπολιτικοί άξονες των συμβουλών του είναι η ενθάρρυνση ενός ακραίου διεθνούς ανταγωνισμού, με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, η περιστολή δαπανών, η υποχρηματοδότηση της εκπαίδευσης, η αύξηση των ελέγχων, η ένταση των εξεταστικών διαδικασιών, η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων των εκπαιδευτικών, η αποκέντρωση της χρηματοδότησης, η ελεύθερη επιλογή σχολείου, το «μπόλιασμα καλών διεθνών πρακτικών», με ότι αυτό συνεπάγεται για την αύξηση των κοινωνικοταξικών διακρίσεων στην εκπαίδευση.

Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται όλες οι απόπειρες «μεταρρύθμισης» στην εκπαίδευση και βεβαίως και αυτές της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Ο πρωθυπουργός «έτρεξε» να δηλώσει συνεργασία με τον Γ. Γραμματέα του ΟΟΣΑ λίγες μέρες μετά την εκλογή του. Επίσης όποιος μελετήσει τα πρόσφατα πορίσματα για την εκπαίδευση θα παρατηρήσει ότι προωθούν επιμελώς τους στόχους αυτών των οργανισμών. Άλλωστε οι αντιδραστικές αυτές αλλαγές διαπνέουν και τα πιο κραταιά εκπαιδευτικά συστήματα αφού περιέχονται και στις λεγόμενες εργαλειοθήκες των «εταίρων μας και των Θεσμών» με συγκεκριμένους στόχους:

□ Τις δεξιότητες αντί γνώσης, τη διάσπαση περιεχομένου και την πρόκριση απόκτησης τεχνολογικών ικανοτήτων.

Οκτώ δεξιότητες Ευρωπαϊκής Επιτροπής: «Επικοινωνία στη μητρική γλώσσα, επικοινωνία σε ξένες γλώσσες, μαθηματικές και βασικές επιστημονικές και τεχνολογικές δεξιότητες, επάρκεια στους αριθμητικούς υπολογισμούς, δυνατότητες περαιτέρω μάθησης, κοινωνικές δεξιότητες και αγωγή του πολίτη, πνεύμα πρωτοβουλίας και σεβασμού της επιχείρησης».

□ Την ευελιξία μορφών εκπαίδευσης – κατάρτισης, τυπικής, μη τυπικής και άτυπης μάθησης και την μάθηση στην εργασία – διττά συστήματα –μαθητεία – εντελώς τζάμπα εργασία για τον εργοδότη στο όνομα της ανάπτυξης / ανώτατη εκπαίδευση θάλασσα καταρτίσεων – πρακτική άσκηση για ικανοποίηση επιχειρήσεων.

□ Την επικέντρωση από τις μαθησιακές εισροές στις εκροές – μαθησιακά αποτελέσματα και τους δείκτες, την τυποποιημένη κλπ. αξιολόγηση με ή χωρίς τράπεζα θεμάτων, εσωτερική – εξωτερική, μαθητών, σχολείων, εκπαιδευτικών και τα στάνταρς για έλεγχο αποτελεσμάτων.

□ Το μάνατζμεντ με την κεντρική ιδέα “doing better with fewer recourses” συνδυασμό κρατικής λιτότητας με ιδιωτικές χορηγίες.

□ Την απαξίωση των τίτλων σπουδών – τις αλλεπάλληλες πιστοποιήσεις με την άνθηση της αγοράς πιστοποιήσεων – πιστοποιητικών (που όσα περισσότερα έχεις τόσο πιο άχρηστα είναι).

□ Η πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης περιγράφει με απόλυτη σαφήνεια, αυτές τις προθέσεις και την πρωτοκαθεδρία της αγοράς για τις προτεραιότητες μεταρρυθμίσεων στην εκπαίδευση στα ντοκουμέντα της.

ΣΤΑΜΑΤΑΜΕ ΠΛΕΟΝ ΝΑ ΠΕΡΙΓΡΑΦΟΥΜΕ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Ο τρόπος που απαντάμε στο ερώτημα «**τι σχολείο θέλουμε**» συνδέεται άμεσα με το ερώτημα συντήρηση ή ανατροπή της κοινωνικής πραγματικότητας που θέλει τους μαθητές να προετοιμάζονται να γίνουν άνεργοι, απασχολήσιμοι, ανασφάλιστοι, χωρίς δικαιώματα ή μετανάστες και χωρίς τα μορφωτικά, πολιτιστικά και ηθικά εφόδια να παλέψουν συλλογικά για έναν καλύτερο κόσμο».

Οφείλουμε, να οικοδομούμε και να προβάλλουμε τη δική μας αντίληψη, το δικό μας αλλιώτικο σχολείο, ταυτόχρονα με την αγωνιστική διεκδίκηση αυτής της αντίληψης, ενάντια στη νέα, αντιδραστική μεταρρύθμιση, στο δρόμο και στην καθημερινή πρακτική στην τάξη. Σίγουρα δε χωράνε στα πλαίσια των μνημονίων και της ΕΕ, συνδυάζονται με τις συνολικότερες αναγκαίες ρήξεις στα ζητήματα της οικονομίας, ιδεολογίας και η ολοκλήρωσή τους θα φωτίζει την άλλη κοινωνία, το άλλο κοινωνικό υπόδειγμα, τον άλλο τρόπο να υπάρχουμε, την προοπτική να περνάμε από το βασίλειο της αναγκαιότητας στο βασίλειο της ελευθερίας. Αλλά μόνο έτσι δείχνει η ιστορία να προχωρούν στη ζωή τα οράματα για έναν καλύτερο κόσμο.

Αφετηριακό μας σημείο είναι ότι ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα αντίστασης και αντεπίθεσης πρέπει να βασίζεται στη γνώση και τη διεκδίκηση των πρωτόγνωρων απελευθερωτικών δυνατοτήτων για την κοινωνία που γεννά η εργασία, η επιστήμη, και η τεχνική, και να αντιπαρατίθεται στην ιδιοποίηση, την διαστροφή ή την κατάπνιξή τους από τον καπιταλισμό. Τα αιτήματα για την ανασυγκρότηση της παιδείας συσχετίζονται με εκείνα για την ανασυγκρότηση της εργασίας και τελικά όλης της κοινωνίας.

Οι αναγκαίες ανατρεπτικές τομές και αλλαγές στην εκπαίδευση συνδέονται με αυτές στην οργάνωση της εργασίας, της παραγωγής, των σχέσεων ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής.

Και ο αγώνας για μια απελευθερωτική παιδεία συνδυάζεται με την πάλη για τη χειραφετημένη και χωρίς εκμετάλλευση εργασία. Διεκδικεί να κυριαρχούν οι ανάγκες της κοινωνικής πλειοψηφίας στο τι, πώς, με ποιο τρόπο και για ποιο σκοπό μαθαίνουμε καθώς και στο τι, πώς, για ποιο σκοπό και με ποιο τρόπο παράγουμε.

Βασικές ιδέες μιας εκπαίδευσης από τη σκοπιά των κοινωνικών, εργατικών συμφερόντων είναι:

Γνώση που να αναπτύσσει την κριτική διάνοια (τη θεμελιώδη ικανότητα του ανθρώπου να κατανοεί σε ποιο κόσμο καλείται να ζήσει και κάτω από ποιες συνθήκες, να τον αμφισβητεί και να τον αλλάξει) κι όχι να εξασφαλίζει απλά το χειρισμό πληροφοριών και την

επικοινωνία.

Άλλη αντίληψη για το ίδιο το περιεχόμενο σπουδών αλλά και τη διδακτική πράξη. Απέναντι στη κατατεμαχισμένη, αποσπασματική γνώση, τη “γνώση = άθροισμα πληροφοριών”, διεκδικούμε την ενιαία πολύμορφη γνώση που επιστρέφει και βασίζεται στα ιστορικά διαμορφούμενα θεμέλια των επιστημών, συμβάλλει ώστε όλα τα παιδιά να διεισδύουν στους νόμους κίνησης της φύσης και της κοινωνίας σε αντίθεση με τον τεχνοκρατισμό και τη δήθεν ουδετερότητα της επιστήμης. Που προωθεί το δέσιμο της θεωρίας με την πράξη, τη μελέτη των διαφόρων επιστημών σε σύνδεση με τις εφαρμογές τους στην οικονομική και κοινωνική ζωή, την ενσωμάτωση βασικών στοιχείων της επιστήμης, των μέσων παραγωγής, της τεχνολογίας. Που καλλιεργεί την ενότητα, τη συλλογικότητα, την αλληλεγγύη των ανθρώπων μέσω της αμοιβαίας διάκρισής τους αλλά και συνεισφοράς τους ταυτόχρονα στον αμοιβαίο εμπλουτισμό των προσωπικοτήτων, σε αντιπαράθεση με την υφιστάμενη ομογενοποίηση διαφόρων απομονωμένων και αλλοτριωμένων ατόμων της κατακερματισμένης κοινωνίας των ιδιωτών.

Πολυμέρεια απέναντι στον κατακερματισμό και τις πολυδεξιότητες, που απαιτεί το κεφάλαιο για να καλύπτει τις συνεχώς νέες ανάγκες του με χαμηλό κόστος. Στέρεα, συνολική βασική μόρφωση, θεωρία και πράξη, που να οδηγεί στην πολυμέρεια του συνολικού ανθρώπου, που εργάζεται όχι μόνο με τα χέρια αλλά και με το μυαλό και που με συνείδηση της διαδικασίας που αναπτύσσει, την εξουσιάζει και δεν εξουσιάζεται από αυτήν.

Σύνδεση με τις επιστημονικές, παραγωγικές και τεχνολογικές εξελίξεις, όχι των θραυσμάτων που απαιτεί η αγορά εργασίας αλλά όλων των στοιχείων της διαδικασίας τους.

Σύνδεση με την κοινωνία και τα μαχόμενα, ζωντανά κομμάτια της κι όχι μέσω των κοινωνικών εταίρων, των πολιτικών και ιδεολογικών διαύλων της κυρίαρχης τάξης.

Με κριτήρια που να υπονομεύουν τα κυρίαρχα πρότυπα και παράγουν νέες αξίες κι ιδεολογία. Όχι στον ιδεαλισμό, τα δόγματα, το διαχωρισμό πνευματικής - χειρονακτικής εργασίας, τις θρησκείες, τους διαχωρισμούς με βάση το φύλο, τη ράτσα, το χρώμα κλπ.

Με ενιαίο το βασικό περιεχόμενο για όλους, από τη σκοπιά του χτυπήματος της ταξικής διαφοροποίησης (που κρύβεται πίσω από τη θεωρία των φυσικών χαρισμάτων) και ταυτόχρονη όμως ανάδειξη και καλλιέργεια των ατομικών κλίσεων.

Σε αντιπαράθεση με τις αλλεπάλληλες αξιολογήσεις που προωθούν την τυποποίηση των

γνώσεων, των δεξιοτήτων και επιδόσεων του μαθητή, καθώς και της εργασιακής απόδοσης του εκπαιδευτικού. Η εξετασιομανία που κυριαρχεί σήμερα εκτρέπει το σχολείο από το μορφωτικό – παιδαγωγικό του ρόλο και προετοιμάζει τους νέους για την αποδοχή της ανισότητας, της κατάταξης, της απόρριψης και τελικά του κοινωνικού καταμερισμού εργασίας.

Σε ικανό χρόνο και ρυθμό, που να αφήνει περιθώριο στη σκέψη να αναπτυχθεί, καθώς και να προτείνει λόγους για τους οποίους συμβαίνουν τα πράγματα και να συνειδητοποιήσει τις συνέπειές τους, δηλ να δημιουργήσει ταυτότητα και συνείδηση. Όχι στην συμπεριφορά του «βραχυπρόθεσμου», της συνεχούς αστάθειας και της ευελιξίας.

Με συλλογικότητα, πολιτισμό για την ίδια αλλά και για το γύρω κοινωνικό περιβάλλον

Σε όλη τη διάρκεια της ζωής και σε όλες τις βαθμίδες της χωρίς αποκλεισμούς. Η παιδεία δεν μπορεί να περιορίζεται μόνο στο πλαίσιο του επίσημου εκπαιδευτικού συστήματος και στη χρονική διάρκεια αυτού του συστήματος. Η μόρφωση και η παιδεία πρέπει να αναβλύζουν από όλους τους κρίκους και τους θεσμούς της κοινωνίας: εργασιακούς, πολιτισμικούς, κοινωνικούς, συνδικαλιστικούς, πολιτικούς. Να διαχέονται από κάθε κύτταρο της, διαμορφώνοντας ένα κλίμα σύγχρονου εργατικού διαφωτισμού και καθολικής μορφωτικής ανάτασης. Με κριτήριο τις αρχές που προαναφέρθηκαν. Κάθε εργαζόμενος σε οποιοδήποτε χρονικό σημείο της ζωής του χωρίς δική του οικονομική επιβάρυνση πρέπει να έχει τη δυνατότητα να βρίσκεται στους δημόσιους φορείς εκπαίδευσης για προσωπική – συλλογική ανάγκη.

Για μας, η μόρφωση είναι ισότιμο δικαίωμα όλων, όπως και η εργασία είναι αναφαίρετο δικαίωμα του εργάτη και υποχρέωση του κράτους και της κοινωνίας απέναντι στην εργατική τάξη! Από αυτή τη θέση εμπνεόμαστε παλεύοντας για τον περιορισμό στο σήμερα έως και της εξάλειψης αύριο όλων εκείνων των εκπαιδευτικών, οικονομικών, κοινωνικών γενικότερα όρων που λειτουργούν ως ταξικοί φραγμοί. Με σχεδιασμό και υποστηρικτικά μέτρα, ώστε να υλοποιεί τους στόχους της για όλα τα παιδιά κι όχι απλά να πιστοποιεί ποια δεν μπορούν (πράγμα αναμενόμενο λόγω ταξικής θέσης).

Θέλουμε ένα σχολείο για όλα τα παιδιά. Που δεν θα πιστοποιεί με τις εξετάσεις ποιοι δεν ξέρουν αλλά θα παίρνει όλα τα μέτρα για να μάθουν όλοι. Που θα κοινωνικοποιεί στη συλλογικότητα, τη δημοκρατία, την κρίση, την αμφισβήτηση.

Το ενιαίο 12χρονο σχολείο δημόσιο και δωρεάν σχολείο για όλα τα παιδιά είναι η πρόταση που αντιστοιχεί στην υπεράσπιση του ζωντανού στοιχείου της εκπαίδευσης, των μαθητών και των εκπαιδευτικών, των εργασιακών και μορφωτικών δικαιωμάτων τους. Υπερασπίζεται την εκπαίδευση ως κοινωνικό αγαθό και προϋπόθεση για έξοδο από την κοινωνική χρεοκοπία που φέρνει η πολιτική κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ φορτώνοντας τα βάρη της καπιταλιστικής κρίσης στην εργαζόμενη κοινωνική πλειοψηφία. Αυτό το σχολείο, που δεν αναπαράγει τον καταμερισμό εργασίας, θα ενώνει θεωρία και πράξη χωρίς εσωτερικούς διαχωρισμούς, με τη μέγιστη κινητικότητα, χωρίς πρώιμη και αναγκαστική εξειδίκευση, είναι η ελάχιστη κινηματική απάντηση στον κοινωνικό καταμερισμό και στις βαθιές ταξικές διαιρέσεις,

Ένα σχολείο 12χρονο που θα διασφαλίζει μια διάρκεια σπουδών αντίστοιχη με τον πλούτο των γνώσεων και των εμπειριών που είναι απαραίτητες στο νέο άνθρωπο για να μπορεί να καταλάβει τον κόσμο γύρω του, να τον αλλάξει, να αποκτήσει ένα ήθος δημοκρατικό, συλλογικό, κοινωνικής προσφοράς. Για να μην μείνει κανένας νέος και νέα στα 18 χρόνια χωρίς απολυτήριο λυκείου.

Ένα σχολείο δημόσιο που θα διασφαλίζει ότι τα παιδιά του λαού θα έχουν κάθε ευκαιρία να φοιτήσουν σε αυτό. Τοποθετούμαστε ενάντια στην ιδιωτική παιδεία, την ιδιωτικοοικονομική λειτουργία του δημόσιου σχολείου και το «σχολείο-επιχείρηση», την παρουσία δηλαδή των επιχειρήσεων και της επιχειρηματικότητας στη λειτουργία και το περιεχόμενο του σχολείου.

Αυτό το σχολείο δεν μπορεί παρά να είναι δωρεάν, καθώς η εκπαίδευση είναι κοινωνικό αγαθό και είναι καθήκον της κοινωνίας να το παρέχει στους νέους ανθρώπους.

Και πώς θα μεταβούμε από το σήμερα στο αύριο του σχολείου, που θέλουμε;

Τι θα κάνουμε - προτεραιότητες - επιλογές και πώς;

Δεν οραματιζόμαστε το σχολείο των αναγκών μας για να αποδράσουμε από την καθημερινότητα και να την κάνουμε ανεκτή, όπως οι θρησκείες. Το περιγράφουμε για να ανοίξουμε δρόμο στη σημερινή πραγματικότητα, προς τα εκεί. Αλλάζουμε το σήμερα με τα μάτια στο αύριο. Η σημερινή μας δράση, με τα μέσα που θα χρησιμοποιήσουμε και το σκοπό που ευαγγελιζόμαστε, οφείλουν να συναντιούνται και να αναγνωρίζονται. Τότε μόνο η έμπνευση μπορεί να πολλαπλασιάσει τη δυναμική μας.

Γι αυτό οφείλουμε άμεσα, να πασχίσουμε να υπάρξει ένα επίπεδο κάλυψης υλικών αναγκών σε μαθητές, σχολείο και εκπαιδευτικούς και πάνω εκεί μπολιάζουμε τις ιδέες και τη δημοκρατία

του εγχειρήματος. Αν το ερώτημα της επιβίωσης κυριαρχεί στο μυαλό εκπαιδευτικών – μαθητών όπως και η ανασφάλεια για το αύριο, καμιά παιδεία δεν μπορεί να σταθεί.

Σήμερα ο αγώνας για το δικαίωμα στη παιδεία, η μάχη ενάντια στον περιορισμό της στα «απαραίτητα», ώστε να μην απελευθερώνει, να μη γεμίζει τους ανθρώπους και τη σκέψη τους, αλλά αντίθετα, να αναπτύσσεται τόσο, εκεί και τότε, που να μπορεί να φουσκώνει τα πορτοφόλια των λίγων και να ακρωτηριάζει τη σκέψη των πολλών. Είναι ακόμη πιο αδυσώπητος. Στην μάχη με την ολόμαυρη γραμμή κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ που στον αθάνατο εφιάλτη για αυτούς «ψωμί- παιδεία- ελευθερία», απαντάνε με «αιχμαλωσία της ανεργίας ή της δουλικής εργασίας, πνευματικό σκοταδισμό με ηλεκτρονικές γιρλάντες και ολοκληρωτισμό ελέγχου της σκέψης και της δράσης» μπορούμε να απαντήσουμε με ένα όραμα για ένα άλλο σχολείο, μια άλλη παιδεία, μια άλλη εργασία και για την πραγματική δημοκρατία και ελευθερία, και στο σχολείο και στην κοινωνία.

Πώς, με τι τρόπο;

□ Αλλάζουμε προτεραιότητες στους συλλόγους μας σε κάθε σχολείο. Δεν μπορεί να είναι προτεραιότητά μας οι δεσμεύσεις των εταίρων και του ΕΣΠΑ. Η χρηματοδότηση της αξιολόγησης όλων των τύπων της ΕΕ και του ΟΟΣΑ. Όταν καλά – καλά δεν έχουμε καταλήξει στα εκπαιδευτικά περιεχόμενα και τα Αναλυτικά Προγράμματα. Όταν μόνιμη επωδός του υπουργείου παιδείας είναι ότι δεν υπάρχουν χρήματα, άρα ξεχάστε όποιο αίτημα έχει οικονομικό κόστος. Όταν τα χρήματα για την πρόσληψη 1000 αναπληρωτών ήταν όσο αυτά για την Τράπεζα Θεμάτων, που διατηρείται ενώ τα κενά στα σχολεία παρέμειναν μέχρι το τέλος της χρονιάς σε αρκετές περιπτώσεις.

□ Συγκρουόμαστε με τα αντίπαλα συμφέροντα, αυτούς που τα εκπροσωπούν και μας κλείνουν το δρόμο. Αποκτάμε καθαρή στάση για ΕΕ, ΔΝΤ, εταίρους, ΣΕΒ, κεφάλαιο και πολιτική κυβέρνησης. Κρίνοντας την κατεύθυνση και όχι με ένα συμψηφισμό θετικών – αρνητικών, υποβαθμίζοντάς την.

□ Συζητάμε, ενεργοποιούμαστε, οργανωνόμαστε, κινητοποιούμαστε, απαιτούμε. Συγκροτούμαστε με βάση τη αφήγηση των κοινωνικών αναγκών κι όχι των κερδών και της ανταγωνιστικότητας του κεφαλαίου. Οι προτεινόμενες μεταρρυθμίσεις και η λιτότητα είναι σιαμαία αδελφάκια με κοινή μήτρα το κέρδος και τα μεγάλα συμφέροντα και το ξεπέρασμα της κρίσης προς όφελός τους.

□ Αναπτύσσουμε, βαθαίνουμε τη δημοκρατία, τη λειτουργία των συλλόγων, βαθαίνουμε

τον συντονισμό μας με μαθητές, εκπαιδευτικούς. Διαμορφώνουμε αντίπαλο αγωνιστικό-πολιτιστικό-μορφωτικό ρεύμα.

□ Συγκροτούμε πρωτοβουλίες για το δικαίωμα στην εκπαίδευση σε γειτονιές ή δήμους ξεπερνώντας την απραξία πολλών συλλόγων στην πράξη ερχόμενοι κοντά σε ένα από τα βασικά δικαιώματα της νεολαίας. Θέτοντας το θέμα της συνολικής μόρφωσης κάθε εργαζόμενου, στέκοντας κριτικά απέναντι σε μια δια βίου εκπαίδευση με άμεση σχέση με τις εκμεταλλευτικές μορφές των εργαζομένων. Θέτοντας σε γνώση έναν χώρο που προσπαθούν να κρατήσουνε “αμόλυντο” από την ταξική πάλη και ιδίως την εκμετάλλευση του ανθρώπου ως συνθήκη ζωής και αφήνοντας μακριά από το σχολείο τον εργασιακό μεσαίωνα. Απαιτώντας την δημόσια δωρεάν εκπαίδευση στο σύνολο της ζωής του ανθρώπου και σε όλες τις βαθμίδες, συνδυάζοντας την ανάγκη για γενικότερη παιδεία στον άνθρωπο με την ανάγκη της εκπαίδευσης ενάντια στις λογικές των δεξιοτήτων και της εμπορευματοποίησης του συνόλου της εκπαίδευσης.

□ Συγκρότηση κοινών επιτροπών αγώνα με την συμμετοχή όλων των μερών των εκπαιδευτικών κοινοτήτων και των βαθμίδων της εκπαίδευσης δημιουργώντας ένα ευρύτερο κέντρο αγώνα βαθιά “δεμένο” με την κοινωνία.

□ Αναβάθμιση της παρέμβασής μας κοινωνικοπολιτικά με ζητήματα ενάντια στον πόλεμο, το προσφυγικό, την παιδαγωγική, τα εργασιακά.

Επειδή η εκπαίδευση δεν είναι απλά ζήτημα γνώσης, είναι ζήτημα ζωής, αγωνιζόμαστε σε κάθε σχολείο, σε κάθε γειτονιά σε κάθε σωματείο για:

- Ενιαίο δημόσιο ποιοτικό και δωρεάν 12χρονο υποχρεωτικό σχολείο, με δίχρονη προσχολική αγωγή για όλα τα παιδιά. Ενιαία πανεπιστημιακή εκπαίδευση δημόσια και δωρεάν για όλους με ελεύθερη πρόσβαση.
- Εγγραφή όλων των παιδιών-προσφύγων και μεταναστών στο δημόσιο σύστημα εκπαίδευσης μαζί με όλα τα παιδιά σε κανονικές τάξεις και όσα είναι κάτω των τεσσάρων ετών σε βρεφονηπιακούς σταθμούς χωρίς προϋποθέσεις.
- Να δοθεί οριστική και μόνιμη λύση για όλες τις απαραίτητες μετακινήσεις των μαθητών (ντόπιων και προσφύγων), με δημόσιο φορέα και οικονομική εξασφάλιση από τον κρατικό προϋπολογισμό.
- Αύξηση των δαπανών τώρα με παράλληλο σταμάτημα κάθε στρατιωτικής άσκησης

καταστολής πλήθους, των συνεχών εξοπλισμών (2η θέση στο NATO), του ευρωστρατού.

- Σταθερές και μόνιμες σχέσεις εργασίας για τους εκπαιδευτικούς και τους εργαζόμενους στην καθαριότητα των σχολικών κτιρίων. Προσλήψεις για άμεση κάλυψη των εκπαιδευτικών κενών.
- Η σχολική στέγη μαζί με όλα τα κοινωνικά αγαθά να μην ξεπουληθεί ως μέρος της δημόσιας περιουσίας (από το υπερταμείο) και να χτιστούν νέα δημόσια, σύγχρονα και ασφαλή σχολικά κτίρια.
- Καμία συγχώνευση-κατάργηση σχολείων. Να ανοίξουν σχολεία που έκλεισαν. Στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση 20 μαθητές ανά τμήμα και 15 στις κατευθύνσεις. Αντίστοιχα στην πρωτοβάθμια 20 μαθητές ανά τμήμα και 15 για Α - Β τάξη και νηπιαγωγείο.
- Ενίσχυση της ειδικής αγωγής στα σχολεία γιατί η υποστήριξη των μαθητών δεν μπορεί να γίνεται με δόσεις, απαιτούμε κάθε μαθητής που έχει έγκριση για παράλληλη στήριξη να έχει τον εκπαιδευτικό και το βοηθητικό προσωπικό που αντιστοιχεί στις ανάγκες του για όλο το χρόνο, που φοιτά στο σχολείο. Ενίσχυση σταθερών δομών ειδικής αγωγής με ίδρυση τμήματος ένταξης σε κάθε σχολείο και 2ο τμήμα ένταξης για 12 & πλέον μαθητές. Δημιουργία δημόσιων δομών ώστε οι θεραπείες των παιδιών να παρέχονται δωρεάν από το κράτος.
- Έκτακτη επιχορήγηση για την ουσιαστική αντιμετώπιση των λειτουργικών δαπανών των σχολείων και για σίτιση, ασφάλεια, υγεία των μαθητών.
- Κατάργηση κάθε είδους "αξιολόγησης" που κατηγοριοποιεί σχολεία, μαθητές, γονείς, εκπαιδευτικούς και σταμάτημα της μετατροπής του δημόσιου σχολείου σε επιχειρηματικό σχολείο, όπως και συνολικά της εμπορευματοποίησης όλων των βαθμίδων της εκπαίδευσης.
- Παιδαγωγική ελευθερία και δημοκρατία για όλους!
- Απελευθερωτική και κριτική παιδαγωγική στα σχολεία με ταξικό κριτήριο και προσανατολισμό. Νέα αναλυτικά προγράμματα και βιβλία που προωθούν την ολόπλευρη γνώση, την κριτική σκέψη και υπηρετούν τις μορφωτικές ανάγκες όλων των μαθητών.
- Κατάργηση της μαθητείας. Επαγγελματικά δικαιώματα στους τίτλους σπουδών με τεχνική-επαγγελματική παιδεία ενταγμένη στο ενιαίο δημόσιο σύστημα εκπαίδευσης και εξ ολοκλήρου στο υπουργείο παιδείας. Κατάργηση των διδάκτρων σε ΙΕΚ- Τεχνικές Σχολές-

Μεταπτυχιακά.

- Καμία έμμεση ή άμεση εμπλοκή της χώρας σε πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς, στήριξη των νέων στον στρατό ως πολίτες με στολή. Να διαλυθούνε όλα τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.
- Αντιμετώπιση ρατσιστικών, εθνικιστικών, φασιστικών, милитарιστικών αντιλήψεων στα σχολεία.

Φεβρουάριος 2017

Δίκτυο Ανυπότακτων Γονιών

ΑΠΟΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΓΟΝΕΩΝ ΠΕΡΙΦ. ΑΤΤΙΚΗΣ **ΣΧΕΔΙΟ ΑΠΟΦΑΣΗΣ**

Στην περίοδο που διανύουμε οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι νέοι και τα λαϊκά στρώματα βρίσκονται πλέον αντιμέτωποι με ένα εδραιωμένο-εμπεδωμένο καθεστώς μόνιμης σφαγής των δικαιωμάτων, των αναγκών και των ελευθεριών τους. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ συνεχίζει αταλάντευτα την εφαρμογή μιας αντιλαϊκής πολιτικής, σύμφωνα με την οποία τα δημόσια αγαθά (υγεία, παιδεία, συγκοινωνίες) αποδομούνται πλήρως.

Βαδίζοντας στα οκτώ χρόνια μέσα στην έρημο των μνημονίων μετράμε πάνω από 50.000 εκπαιδευτικούς λιγότερους, 1200 σχολεία συγχωνευμένα, εκτός όσων καταργήθηκαν, από την εποχή της κ. Διαμαντοπούλου και μετά, το πέρασμα των Κτηριακών Υποδομών στο υπερταμείο ιδιωτικοποιήσεων κλπ. Η περικοπή των κρατικών επιχορηγήσεων των σχολείων περίπου κατά 60% τα τελευταία χρόνια, έχουν ως αποτέλεσμα να μην μπορούν να ανταπεξέλθουν στα βασικά λειτουργικά τους έξοδα ή να καταφεύγουν στην συνδρομή των γονέων των μαθητών και όχι μόνο. Σα να μην έφταναν αυτά η κυβέρνηση με εγκύκλιο φέρνει νέα μείωση των εσόδων λειτουργίας των σχολικών επιτροπών με τη φορολόγηση τους κατά 29%.

Οι πρόσφατες εξαγγελίες του Πρωθυπουργού για τις αλλαγές στην εκπαίδευση, στα πλαίσια του 4ου μνημονίου, υποδηλώνουν την πλήρη ταύτιση της κυβέρνησης με τις επιδιώξεις του κεφαλαίου, της ΕΕ και του ΟΟΣΑ.

Τι προβλέπει το τέταρτο μνημόνιο; Ολοκλήρωση της Έκθεσης του ΟΟΣΑ μέχρι το Νοέμβριο

του 2017 (έκθεση που σύμφωνα με την Αυγή, χρησιμοποιεί σαν βέλτιστη πρακτική για τη χρηματοδότηση της εκπαίδευσης το πρότυπο των κουπονιών της Χιλής). Αύξηση των ωρών διδασκαλίας ανά εκπαιδευτικό και των αναλογιών μαθητών ανά τάξη και ανά εκπαιδευτικό. Αξιολόγηση σχολείων, εκπαιδευτικών και αναβάθμιση της εξωτερικής αξιολόγησης. Τριετές επιχειρησιακό σχέδιο για την εκπαίδευση που προβλέπει νομοθέτηση αλλαγών στις δύο τελευταίες τάξεις του Λυκείου, στο σύστημα εισαγωγής στα ΑΕΙ και στα ίδια τα ΑΕΙ. Θεσμοθέτηση συμπράξεων επιχειρήσεων με κοινωνικούς εταίρους, για αύξηση των θέσεων μαθητείας και ενσωμάτωσης δι' αυτών, των αποφοίτων των ΕΠΑΛ στο εργατικό δυναμικό. Αυστηρό έλεγχο των οικονομικών πόρων για όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, στα πλαίσια της δημοσιονομικής πειθαρχίας.

Πιο συγκεκριμένα – και πέρα από τα επικοινωνιακά «τρυκ» – ξεκαθαρίστηκε πως:

- Οι εξετάσεις για την εισαγωγή στα ΑΕΙ δεν καταργούνται αλλά αλλάζει ο χαρακτήρας τους. Η εισαγωγή στα ΑΕΙ συνδέεται άμεσα με το «Εθνικό Απολυτήριο». Αυτό σημαίνει πως έχει μπει η βούλα για το νέο αριστοκρατικό ταξικό ελιτίστικο Λύκειο των λίγων του κ. Λιάκου, που μέσα από ένα σκληρό πλέγμα ταξικών και εξεταστικών φίλτρων θα φθάνουν στο Απολυτήριο για να διεκδικήσουν τη δυνατότητα εισαγωγής στα ΑΕΙ, χωρίς να αποκλείει και πανελλαδικές εξετάσεις για περιζήτητες σχολές. Ο Υπουργός Παιδείας επίσης δήλωσε πως η αξιολόγηση των μαθητών για το Απολυτήριο θα περιλαμβάνει εργασίες και ενδοσχολικές εξετάσεις. Αυτό το σχολείο δε θα έχει μόνο λιγότερους μαθητές αλλά και πολύ λιγότερους καθηγητές αφού προβλέπει λιγότερα μαθήματα με περισσότερες ώρες. Η δήλωση του πρωθυπουργού πως η νομοθέτηση των αλλαγών θα γίνει το Καλοκαίρι –με το πρόσχημα της αδιατάρακτης διενέργειας των πανελλαδικών εξετάσεων – αποτελεί κυνική ομολογία για την αντιδραστικότητα τους και την προσπάθεια αποφυγής των αγωνιστικών αντιδράσεων μαθητών και εκπαιδευτικών.
- Η μαθητεία είναι η δυνατότητα των επιχειρήσεων να προσλαμβάνουν τους μαθητές ως προσωπικό, μετατρέποντας την τεχνική εκπαίδευση σε κατάρτιση στις ανάγκες του εργοδότη και τον εκπαιδευτικό σε επόπτη εργασίας. Οι εργοδότες δε θα βάλουν δεκάρα για αυτό το προσωπικό, αφού πληρώνει τα μισά λεφτά το κράτος και τα άλλα μισά τα παίρνουν από τα ΕΣΠΑ, το δημόσιο θα καλύπτει θέσεις μόνιμου προσωπικού και ο νέος των 19-24 χρόνων θα αμείβεται με το 75% του υποκατώτατου μισθού. Δεν υπήρξε καμία δέσμευση για τα ΕΠΑΛ, για τις συγχωνεύσεις και καταργήσεις των τομέων και των ειδικοτήτων, τον αριθμό των μαθητών στα τμήματα, τη διασφάλιση του δικαιώματος του μαθητή να επιλέγει την ειδικότητα που θέλει στο σχολείο που φοιτά με την έγκριση όλων των τμημάτων κι όχι τα παιχνίδια περί ολιγομελών, τα τεχνητά πλεονάσματα των εκπαιδευτικών που δημιουργεί

και τον εξαναγκασμό διάθεσής τους στη μη τυπική εκπαίδευση. Η περιχαρής δήλωση του πρωθυπουργού πως πήρε η κυβέρνηση τα συγχαρητήρια της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, δηλ. των δανειστών, για την εφαρμογή της μαθητείας αποτελεί μνημείο υποτέλειας και υποταγής στα αφεντικά.

- Η περίφημη διασφάλιση του δικαιώματος των αποφοίτων των ΕΠΑΛ για εισαγωγή με ειδικό ποσοστό στην Ανώτατη Εκπαίδευση, στην πραγματικότητα είναι πρόσβαση σε διετείς αδιαβάθμητες σπουδές που δε θα οδηγούν στο πτυχίο του αντίστοιχου τμήματος και στα επαγγελματικά δικαιώματα, αλλά θα οδηγούν στο κυνήγι των ακριβοπληρωμένων και κερδοφόρων πιστοποιήσεων και επαναπιστοποιήσεων κατάρτισης.
- Προκλητικές ήταν οι δηλώσεις του πρωθυπουργού για την αναβάθμιση της γλωσσομάθειας, μέσα στο σχολείο. Το υπουργείο παιδείας με τις τελευταίες εγκυκλίους για τα αγγλικά και τη δεύτερη ξένη γλώσσα στο γυμνάσιο προχωρά σε δραστική μείωση των ξενόγλωσσων τμημάτων. Καταργεί στην πράξη το δικαίωμα ελεύθερης επιλογής της δεύτερης ξένης γλώσσας στους μαθητές και στριμώχνει τους μαθητές σε υπεράριθμα τμήματα καταργώντας τα επίπεδα στα αγγλικά. Όλα αυτά προκειμένου να καλύψει τις αυξανόμενες ανάγκες με το υπάρχον εκπαιδευτικό προσωπικό, που το αναγκάζει να μετακινείται μεταξύ τεσσάρων και πέντε σχολείων.
- Απαράδεκτες ήταν επίσης οι δηλώσεις του πρωθυπουργού για τα μέτρα «δήθεν» ενίσχυσης του χώρου της Ειδικής Αγωγής (ΕΑΕ). Σε ένα χώρο που η μονιμότητα του προσωπικού είναι καθοριστική παιδαγωγική προϋπόθεση, ο πρωθυπουργός μίλησε για συνέχιση της κάλυψης των αναγκών (και όχι πλήρως) από ελαστικά εργαζόμενους – αναπληρωτές σχεδόν κατά 100%. Το υπουργείο με νόμο το Φεβρουάριο έκανε σχεδόν αδύνατη την ανάπτυξη τμημάτων με παιδιά με μαθησιακές δυσκολίες/ΕΑΕ στα σχολεία, στοιβάζοντας τα παιδιά σε 27αρια τμήματα. Την ίδια στιγμή οι αναπληρωτές παράλληλης στήριξης στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση προσφέρουν υπηρεσίες delivery, όταν μετακινούνται σε 3 και 4 σχολεία για να καλύψουν ωράριο, σε βάρος των αυξημένων παιδαγωγικών και μορφωτικών αναγκών των παιδιών.
- Το ίδιο ισχύει και για τη «δέσμευσή» του για ένταξη 5.000 προσφυγόπουλων στο σχολείο και την πρόσληψη 450 αναπληρωτών, όταν οι αρχικές δεσμεύσεις Φίλη πέρσι τον Οκτώβριο ήταν για 10.000 παιδιά και 800 προσλήψεις, που και πάλι ήταν περίπου το 50% του συνολικού αριθμού προσφυγόπουλων. Η ΔΥΕΠ δεν αντιμετωπίζει το θέμα καθώς είναι μια πρόχειρη παράλληλη δομή εκτός πλαισίου Δημόσιας Εκπαίδευσης με ωρομίσθιο εκπαιδευτικό προσωπικό και ελαστικές σχέσεις εργασίας. Στηρίζεται σε έκτακτα κονδύλια εκτός κρατικού

προυπολογισμού και βάζει από την πίσω πόρτα τις ΜΚΟ στην εκπαιδευτική διαδικασία.

Η εξαγγελία για τη δίχρονη υποχρεωτική δημόσια προσχολική αγωγή και εκπαίδευση έλαβε άδοξο τέλος εν τη γενέσει της. Ο υπουργός Παιδείας στη συνάντηση που είχε στις 10 Μάη με το ΔΣ της ΔΟΕ δεν θα μπορούσε να είναι πιο σαφής: «δεν θα τη νομοθετήσουμε ούτε το 2017, ούτε το 2018. Θα το κάνουμε στο τέλος του τριετούς πλάνου που έχουμε για την Παιδεία. Η 14χρονη υποχρεωτική εκπαίδευση θα ξεκινήσει σταδιακά από τις τάξεις του Λυκείου και απλά θα υπάρχει ως αναφορά στην αιτιολογική έκθεση του αντίστοιχου νομοσχεδίου». Όπως εξάλλου είπε ο κ. Γαβρόγλου «τα μέτρα που εξαγγέλλουμε δεν μπορούν να υλοποιηθούν με την πληρότητα που θα θέλαμε». Με άλλα λόγια, επικοινωνιακό παιχνίδι να γίνεται.

Σε ανάλογη κατεύθυνση κινούνται και οι αλλαγές στο δημοτικό. Η περσινή εγκύκλιος Φίλη για τον «Ενιαίου τύπου ολοήμερο δημοτικό σχολείο» φτιάχνει ένα σχολείο κομμένο και ραμμένο στα μέτρα των μνημονιακών περιορισμών. Στα ολοήμερα τμήματα αντί να υπάρχει ένας σταθερός δάσκαλος, που να στηρίζει και να οργανώνει τη λειτουργία του, υπάρχει συνεχής εναλλαγή τους, αφού καταργήθηκε ο δάσκαλος του ολοήμερου στο όνομα «εξοικονόμησης εκπαιδευτικού προσωπικού». Έτσι το ολοήμερο έχει μετατραπεί ουσιαστικά σε «παιδοφυλακτήριο».

Το ωρολόγιο πρόγραμμα έχει μετατραπεί στην κυριολεξία σε «χυλό», αφού σε κάθε σχολείο τα αντικείμενα διδάσκονται ανάλογα με το προσωπικό που διαθέτει, με πολύ περισσότερους εκπαιδευτικούς από ότι παλιότερα να τρέχουν από δύο μέχρι και σε οχτώ(!) σχολεία για να καλύπτουν το ωράριό τους, που σημαίνει ότι οι εκπαιδευτικοί αυτοί δεν μπορούν να έχουν ουσιαστική παιδαγωγική σχέση με τους μαθητές τους. Μειώθηκαν ώρες μαθημάτων και κόπηκαν αντικείμενα, όπως η Θεατρική Αγωγή και η Ευέλικτη Ζώνη στις Ε' και Στ' τάξεις.

Ένα είναι το σίγουρο. Ότι ο μόνος τρόπος αναχαίτισης της αντιδραστικής επίθεσης που κλιμακώνει η κυβέρνηση απέναντι στην εκπαίδευση μέσα στο καλοκαίρι, είναι το εκπαιδευτικό κίνημα να κάνει πραγματικότητα τους φόβους της. Να ξαναζωντανέψει μαχητικά τις ημέρες του μαζικού, αποφασιστικού αγώνα του 2013.

Επειδή η εκπαίδευση δεν είναι απλά ζήτημα γνώσης, είναι ζήτημα ζωής, αγωνιζόμαστε σε κάθε σχολείο, σε κάθε γειτονιά σε κάθε σωματείο για:

- Ενιαίο δημόσιο ποιοτικό και δωρεάν 12χρονο υποχρεωτικό σχολείο, με δίχρονη προσχολική αγωγή για όλα τα παιδιά. Ενιαία πανεπιστημιακή εκπαίδευση δημόσια και

δωρεάν για όλους με ελεύθερη πρόσβαση.

- Εγγραφή όλων των παιδιών-προσφύγων και μεταναστών στο δημόσιο σύστημα εκπαίδευσης μαζί με όλα τα παιδιά σε κανονικές τάξεις με την ενίσχυση των απαραίτητων δομών, τάξεις υποδοχής, ενισχυτική διδασκαλία, υλικοτεχνικές υποδομές και βοηθητικό προσωπικό. Όσα είναι κάτω των τεσσάρων ετών σε βρεφονηπιακούς σταθμούς χωρίς προϋποθέσεις. Αντιμετώπιση φασιστικών, ξενοφοβικών και милитарιστικών αντιλήψεων στα σχολεία.
- Να δοθεί οριστική και μόνιμη λύση για όλες τις απαραίτητες μετακινήσεις των μαθητών (ντόπιων και προσφύγων), με δημόσιο φορέα και οικονομική εξασφάλιση από τον κρατικό προϋπολογισμό.
- Αύξηση των δαπανών τώρα με παράλληλο σταμάτημα κάθε στρατιωτικής άσκησης καταστολής πλήθους, των συνεχών εξοπλισμών (2η θέση στο NATO), του ευρωστρατού.
- Σταθερές και μόνιμες σχέσεις εργασίας για τους εκπαιδευτικούς και τους εργαζόμενους στην καθαριότητα των σχολικών κτιρίων. Προσλήψεις για άμεση κάλυψη των εκπαιδευτικών κενών.
- Η σχολική στέγη μαζί με όλα τα κοινωνικά αγαθά να μην ξεπουληθεί ως μέρος της δημόσιας περιουσίας (από το υπερταμείο) και να χτιστούν νέα δημόσια, σύγχρονα και ασφαλή σχολικά κτίρια.
- Καμία συγχώνευση-κατάργηση σχολείων. Να ανοίξουν σχολεία που έκλεισαν. Στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση 20 μαθητές ανά τμήμα και 15 στις κατευθύνσεις. Αντίστοιχα στην πρωτοβάθμια 20 μαθητές ανά τμήμα και 15 για Α - Β τάξη και νηπιαγωγείο.
- Ενίσχυση της ειδικής αγωγής στα σχολεία γιατί η υποστήριξη των μαθητών δεν μπορεί να γίνεται με δόσεις, απαιτούμε κάθε μαθητής που έχει έγκριση για παράλληλη στήριξη να έχει τον εκπαιδευτικό και το βοηθητικό προσωπικό που αντιστοιχεί στις ανάγκες του για όλο το χρόνο, που φοιτά στο σχολείο. Ενίσχυση σταθερών δομών ειδικής αγωγής με ίδρυση τμήματος ένταξης σε κάθε σχολείο και 2ο τμήμα ένταξης για 12 & πλέον μαθητές. Δημιουργία δημόσιων δομών ώστε οι θεραπείες των παιδιών να παρέχονται δωρεάν από το κράτος.
- Έκτακτη επιχορήγηση για την ουσιαστική αντιμετώπιση των λειτουργικών δαπανών των σχολείων και για σίτιση, ασφάλεια, υγεία των μαθητών.

- Κατάργηση κάθε είδους “αξιολόγησης” που κατηγοριοποιεί σχολεία, μαθητές, γονείς, εκπαιδευτικούς και σταμάτημα της μετατροπής του δημόσιου σχολείου σε επιχειρηματικό σχολείο, όπως και συνολικά της εμπορευματοποίησης όλων των βαθμίδων της εκπαίδευσης. Παιδαγωγική ελευθερία και δημοκρατία για όλους!
- Απελευθερωτική και κριτική παιδαγωγική στα σχολεία με ταξικό κριτήριο και προσανατολισμό. Νέα αναλυτικά προγράμματα και βιβλία που προωθούν την ολόπλευρη γνώση, την κριτική σκέψη και υπηρετούν τις μορφωτικές ανάγκες όλων των μαθητών.
- Κατάργηση της μαθητείας. Επαγγελματικά δικαιώματα στους τίτλους σπουδών με τεχνική-επαγγελματική παιδεία ενταγμένη στο ενιαίο δημόσιο σύστημα εκπαίδευσης και εξ ολοκλήρου στο υπουργείο παιδείας. Κατάργηση των διδάκτρων σε ΙΕΚ- Τεχνικές Σχολές-Μεταπτυχιακά
- Καμία έμμεση ή άμεση εμπλοκή της χώρας σε πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς, στήριξη των νέων στον στρατό ως πολίτες με στολή. Να διαλυθούνε όλα τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Αντιμετώπιση ρατσιστικών, εθνικιστικών, φασιστικών, милитарιστικών αντιλήψεων στα σχολεία.

Είναι ανάγκη τώρα περισσότερο από ποτέ να συντονίσουμε τον αγώνα μας, γονείς-μαθητές και εκπαιδευτικοί, μαζί με ολόκληρη την πληττόμενη λαϊκή πλειοψηφία, και να διεκδικήσουμε το σχολείο των αναγκών και των δικαιωμάτων μας.

Θέλουμε ένα σχολείο για όλα τα παιδιά. Που δεν θα πιστοποιεί με τις εξετάσεις ποιοι δεν ξέρουν αλλά θα παίρνει όλα τα μέτρα για να μάθουν όλοι. Που θα κοινωνικοποιεί στη συλλογικότητα, τη δημοκρατία, την κρίση, την αμφισβήτηση.

Προτείνουμε άμεσα:

- Έκτακτες Γενικές Συνελεύσεις των Συλλόγων Γονέων (κυττάρων του γονεϊκού κινήματος) για να συζητήσουν και να οργανώσουν την αντίστασή ενάντια στην νέα επιδρομή στην Εκπαίδευση
- Έκτακτες Συσκέψεις των Ενώσεων ανά Τομέα για τον συντονισμό της δράσης μας

Να γίνουμε το κίνημα που δεν μπορούν να αγνοήσουν!
Αντίσταση και Αγώνας Διαρκείας
Για την ανατροπή της πολιτικής κυβέρνησης - ΕΕ - ΔΝΤ!

Να μην περάσουν τα νέα αντεργατικά & αντιλαϊκά μέτρα της κυβέρνησης!

ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΙ ΓΟΝΕΙΣ

Για την ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΝΩΣΕΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΓΟΝΕΩΝ & ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΓΙΑ Δ.Σ. (ΣΤΑΥΡΟΙ ΕΩΣ 11)

- 1 ΒΑΣΙΛΑΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ
- 2 ΓΑΛΑΝΤΗ ΗΡΑ
- 3 ΚΟΛΛΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
- 4 ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
- 5 ΣΙΑΠΑΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
- 6 ΣΙΔΕΡΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ
- 7 ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
- 8 ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ
- 9 ΤΡΟΧΙΔΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗ
- 10 ΤΣΙΡΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
- 11 ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΙΩΑΝΝΑ

ΓΙΑ ΑΣΓΜΕ (ΣΤΑΥΡΟΙ ΕΩΣ 11)

- 1 ΒΑΣΙΛΑΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ
- 2 ΓΑΛΑΝΤΗ ΗΡΑ
- 3 ΚΟΛΛΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
- 4 ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
- 5 ΣΙΑΠΑΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
- 6 ΣΙΔΕΡΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ
- 7 ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
- 8 ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ
- 9 ΤΡΟΧΙΔΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗ
- 10 ΤΣΙΡΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
- 11 ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΙΩΑΝΝΑ